Ao. 1855. No. 108.

Zaturdag 8 September.

SURINAAMSCHE COURANT EN GOUVERNEMENTS ADVERTENTIE BLAD.

Gouvernements - Secretarie.

Aanzoek voor Vrijgeving.

1855.

3 Sept. Van de slavin *Martha*, geboren in 1829, dochter van *Mina*, en haar kind *Francina*, geboren in 1852, toebehoorende aan M. Oliviera Junior.

» » Van de slavin *Sophia*, geboren in 1827, dochter van *Harriett* en hare kinderen *Albert Frederika* geboren in 1852, en *Henrietta*, *Sara*, geboren in 1854, toebehoorende aan plantaadje *Union* ½ in *Nickerie*.

» » Van de slavin *Clasina*, geboren in 1821, dochter van *Jansje*, toebehoorende voor den vrijdom aan A. L. Rosenburg.

De waarnemende Gouvernements Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Derde afkondiging.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, *den* 7 *September* 1855.

Alzoo Louisa Pohl zich bij rekest tot het Gouvernement heeft gewend, met verzoek, dat aan haar in allodialen eigendom en erfelijk bezit mogt worden afgestaan, een perceel land gelegen op den hoek van den ouden Rijweg en den Rijweg naar *Kwatta*, groot *vijf en dertig* akkers.

Zoo wordt aan al degenen, die vermeenen mogten beter regt te hebben dan de rekestrante, de gelegenheid gegeven, om binnen *veertien* dagen, na de dagteekening dezer, hunne reclamen ter Gouvernements Secretarie in te dienen, alwaar het voorschreven rekest met de bijlagen ter *visie* ligt; zullende na verloop van dien tijd op het verzoek worden gedisponeerd, zoodanig als bevonden zal worden te behooren.

De waarnemende Gouvernements Secretaris,
(12876) E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, *den* 7 *September* 1855.

Alzoo Theodorus Gerrit Frederik Nieböer, van het Gouvernement heeft verzocht, om een perceel land, gelegen aan de rivier *boven Saramacca*, ter linkerhand in het opvaren, tusschen de verlaten gronden *Gevaar* en *Isakshoop*, groot *een half* bunder, in pacht te bekomen.

Zoo worden degenen, die vermeenen mogten daarop eenig eigendoms of ander regt te kunnen doen gelden, opgeroepen om binnen den tijd van *drie* weken, na de dagteekening dezer, hunne reclames, met overlegging van bewijsstukken, ter Gouvernements-Secretarie intedienen; zullende anders over het perceel land door het Gouvernement worden beschikt, naar aanleiding der Publicatie van den 13n. Julij 1846 G. B. e. a. No. 8.

De waarnemende Gouvernements Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Gouvernements - Secretarie.

Paramaribo, *den* 7 *September* 1855.

Alzoo Carolina Hendrina van Sander, van het Gouvernement heeft verzocht om het Erf La. F No. No. 168, in pacht te bekomen.

Zoo worden degenen, die vermeenen mogten op het bedoelde Erf, eenig eigendoms of ander regt te kunnen doen gelden, opgeroepen, om binnen den tijd van *drie* weken, na de dagteekening dezer, hunne reclames, met overlegging van bewijsstukken, ter Gouvernements Secretarie in te dienen.

De waarnemende Gouvernements Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

POLITIE.

Gedurende de afgeloopene week is bij de Politie opgaaf gedaan, dat zich uit de stad en hare omstreken hebben verwijderd:

Op den 6 September ll. de slavin *Frederica*, aankomende J. G. Telting JGz.

Idem, de slaaf *Frederik*, aankomende D. Nassij.

Idem, de slaaf *Winst*, aankomende D. Vieira.

Terwijl sedert 1 Maart ll. nog als afwezig zijn opgegeven:

1o. De slaaf *Jan*, aankomende den boedel Adjuba van Robles.

2o. De slavin *Caro*, aankomende de wed. Smijth.

3o. De slavin *Gracia* of *Helena*, aankomende de minderjarige C. W. Knight.

en 4o. De slaaf *August*, aankomende A. W. Schramm.

Elk en een iegelijk wordt ernstig aangemaand om voorzeide slaven niet op te houden, te huisvesten, of voor zich te doen arbeiden, daar men zich door zoodanige handelwijze zou blootstellen aan de straffen bij de Publicatie van 5 Februarij 1834, G. B. No. 1, vastgesteld.

Paramaribo, *den* 7 *September* 1855.

De Procureur Generaal,
J. Æ. LISMAN.

BELANGHEBBENDEN

worden ten overvloede herinnerd, aan de betaling vóór het einde dezer maand, van de *QUOTA VAN SUIKER PLANTAADJEN* en *HOUTGRONDEN*.

Paramaribo, *den* 5 *September* 1855.

De waarnemende Koloniale Ontvanger, *en Betaalmeester*,
J. ELLIS.

(12878) Over *zes* weken, den juisten dag nader te bepalen, zal de Curator bij het Departement der *Onbeheerde Boedels* publiek doen verkoopen:

Het **HUIS** en **ERF** in de *eerste* Buitenwijk aan den *grooten* Rijweg, bekend onder N. W. No. 37, aankomende den boedel J. P. Crol.

Paramaribo, *den* 5 *September* 1855.

De Curator voornoemd,
CHs. LIONARONS.

SEQUESTERS

der Plantaadje *Waterland*, bieden bij inschrijving te koop aan:

19 VATEN SUIKER,

De inschrijvings billetten zullen ter Griffie van het Geregtshof aangenomen en aldaar geopend worden op MAANDAG den 10n. dezer, des voormiddags om 9 ure, ten overstaan van den Heer Gecommitteerde tot de Zaken van Curatele en Sequestratie.

Het hoogste bod goedgekeurd zijnde, zal de Suiker, *acht* dagen na de toewijzing, voor rekening en risico van den kooper, van plantaadje moeten worden afgehaald. (12879).

Paramaribo, *den* 7 *September* 1855.

Nieuwstijdingen.

Engeland.

De *Times* zegt met genoegen te kunnen mededeelen, dat sir W. Molesworth lord John Russell bij het departement van kolonien zal vervangen. Het blad beschouwt die benoeming als een der eerste en beste resultaten van de beweging ten gunste der administrative hervormingen. Er is geen staatsman, die meer aanspraak heeft op deze onderscheiding dan sir W. Molesworth.

Tot dusverre, gaat de *Times* voort, was het eene gewoonte, secretarissen voor kolonien te benoemen, omdat voor zoodanige personen het een of ander moest gedaan worden; omdat zij te onhandelbaar en te lastig waren om hen aan het hoofd van een ander departement te plaatsen; omdat zij traag of op eene schadelijke wyze actief waren, en eindelijk om alle mogelijke redenen meer, behalve dat zij bekend waren met het departement, dat zij geroepen waren te besturen. Thans echter is sir W. Molesworth hierop eene eerste en opmerkelijke uitzondering; want hij is

secretaris voor kolonien, omdat hij de kolonien kent, en om geen andere reden hiegenaamd.

— De *Times* meldt, dat Engeland een nieuw verbond gesloten heeft met den koning van Siam. Volgens de bepalingen van dat tractaat, zijn de domeinen des konings voor den Engelschen handel geopend, onder het toezigt van een door Engeland aan te stellen consul. Men weet, dat Siam rijst, suiker en verfhout voortbrengt en de bevolking zes millioen zielen bedraagt. Deze alliantie stelt eene overwinning daar van de Engelsche politiek op die van Rusland en Amerika, vermits beide landen vruchteloos getracht hebben de voorkeur op Engeland te verwerven. De Koning van Siam is overigens een beschaafd mensch, die vloeijend Engelsch en Latijn spreekt en een der vrijzinnigste vorsten van het oosten genoemd wordt; hij is 50 jaren oud.

— Lord Dundonald drukt in een brief aan de dagbladen zijn vermoeden uit, dat de regering een gedeelte van zijne bekende plannen, en wel als waren zij niet van hem, zal overnemen, doch niet met het voornemen ze tegen de Russische vestingen aan te wenden, maar alleen om er bij een eventuelen aanval van de Russische schepen op de geallieerde vloot van gebruik te maken. » Overigens zijn thans reeds zoo veel personen met mijn plan bekend, zegt de admiraal ten slotte, dat het mij geene verwondering zoude baren, dat het reeds te St. Petersburg bekend was en door Rusland tegen de geallieerden in praktijk zal gebragt worden."

— Volgens brieven uit Galatz schijnen aldaar ijverige pogingen in het werk te worden gesteld, om een geregeld stelsel van transito vervoer daar te stellen voor producten van de zuidelijke provinciën van Rusland, over Oostenrijksch grondgebied, waardoor de uitwerkselen van de blokkade van de Russische havens aan de Zwarte Zee in zeker opzigt geneutraliseerd zouden worden. De agent van een Amerikaansch huis te Odessa was reeds te Galatz, ten einde schikkingen aan te gaan met een Weener stoomboot-maatschappij tot het vervoer naar Weenen van eene groote hoeveelheid wol, die te Reni geladen zou worden, en dit schijnt eene inleiding te zijn tot grooter operatien van dien aard. Men geloofde, dat de Russische autoriteiten vergunning hadden verleend tot den uitvoer van granen van Reni en Ismaïl, en men zeide zelfs, dat eenige Grieksche schepen begonnen waren aldaar ladingen in te nemen. Wanneer dit alles waar mogt zijn, waaraan wel niet getwijfeld kan worden, zoo kan al de voorraad graan, die te Odessa en in het omliggende land opeengestapeld is, een uitweg vinden, zoo de geallieerde vloot niet tusschen beide mogt komen met schepen aan den mond van den Donau. Thans liggen in de rivier bij Galatz en aan haren ingang 400 schepen, meestal Grieksche en veel Oostenrijksche en andere, die onder verschillende neutrale vlaggen van Noord Europa varen.

— Uit Mexico wordt gemeld, dat men aldaar den val van Santa Anna eerstdaags te gemoet zag. Thans was hij er op uit, om de beschaafde klasse voor zich te winnen, daar hij aan de journalisten officieus heeft doen weten, dat zijn voornemen was het land te constitueren, en hij hen derhalve verzocht om zonder eenige vrees voor de wetten op de drukpers deze kwestie in de dagbladen te bediscussieren. Maar niemand heeft zich daaraan gewaagd. Hetgeen hem alleen nog heeft staande gehouden, is de omstandigheid, dat onder zijne tegenstanders geen man zich aan het hoofd stelt, die beter is dan hij, en hij bovendien over eene groote som gelds kan beschikken, ten gevolge van den verkoop van grondgebied aan de Vereenigde Staten, krachtens het laatste tractaat. Hieruit ziet men echter, dat de hulpmiddelen, die hadden moeten strekken om den toestand des lands te verbeteren, alleen voedsel hebben gegeven aan den burgeroorlog.

Duitschland.

Een der half-officieele Oostenrijksche dagbladen levert een opmerkelijk betoog over de vraag, wat de reden geweest is, waarom Sardinie zich aan de zijde der Westersche mogendheden geschaard en een hulp contingent naar de Krim gezonden heeft? In dit betoog wordt de beweegreden van Sardinië ten dezen uit de geschiedenis verklaard, daar deze staat nooit zijn voordeel heeft gezocht in onzijdigheid, maar steeds heeft partij getrokken van den strijd, dan eens aan de eene, dan aan de andere zijde, en van partij heeft verwisseld, naar mate dit voordeel konde aanbrengen. Naar welken kant Sardinië bij de Oostersche verwikkeling voordeel tracht te verkrijgen, is niet twijfelachtig, daar zijne staatkunde sedert jaren naar het Oosten overhelt; het Oosten van Sardinië ligt digt bij de hand, Rusland daarentegen is ver van den gezigteinder verwijderd. Aan den anderen kant wordt het groote gewigt, hetwelk vooral Frankrijk aan een verbond met Sardinië hecht, in het bedoelde betoog daarin gezocht, dat het van oudsher de staatkunde van Frankrijk is geweest; om de aan zijne grenzen liggende kleinere staten zoo veel mogelijk aan zich te verbinden, en dat het voor het jonge keizerrijk des te noodzakelijker was deze staatkunde voort te zetten, vermits het zich, als geheel en op zich zelf staande, geenszins in een behagelijken toestand gevoelde, welke onbehagelijkheid zelfs als eene der voornaamste oorzaken van den tegenwoordigen oorlog moet worden aangemerkt. Het is echter te denken, dat Sardinie aan dit bondgenootschap voorwaarden heeft verbonden, bestaande in voordeelen voor Sardinië, daar toch de Westersche mogendheden meermalen hebben verklaard, dat, die geen deel neemt aan den strijd, ook niet op de voordeelen van dien strijd mag rekenen. Waarin die voordeelen voor Sardinie bestaan, is voor alsnog moeijelijk te gissen.

— Men schrijft uit Frankfort dat de voorgenomen reorganisatie van Polen, zich bepaalt tot de wederinvoering der Poolsche taal in alle regeringszaken en bij het openbaar onderwijs. Hierdoor hoopt men zich van de gehechtheid der Polen te verzekeren, zonder dat hieruit eenig gevaar voor den staat zou kunnen ontstaan. Wijders zou ook te Warschau de universiteit hersteld worden. Met het oprigten eener geneeskundige en regtsgeleerde faculteit zou een aanvang worden gemaakt, en de overige later volgen. Ten zelfden tijde heeft de keizer aan den paus zijnen wensch doen te kennen geven, dat Z. H. de kandidaten voor de vacante bisdommen in Polen, mogt voorslaan. De paus heeft den keizer hiervoor zijnen hartelijken dank doen betuigen.

— Volgens een schrijven uit Berlijn, heeft de blokkade van de Oostzee eene menigte processen doen ontstaan tusschen Russische en Pruissische kooplieden. Door eenige Pruissische huizen namelijk, was in Russische havens voor aanzienlijke hoeveelheden graan gecontracteerd met vooruitbetaling van een vierde of een derde van het bedrag der levering; doch daar de blokkade vroeger begonnen is dan men verwachtte, konden deze granen niet geleverd worden, weshalve de Pruissische huizen restitutie van hunne voorschotten vorderen. De Russische kooplieden zijn ongenegen hieraan te voldoen, voorgevende, dat de levering verhinderd is door omstandigheden onafhankelijk van hunnen wil.

Het Parijsche vondelinghuis.

Achter den tuin van het Luxemburg, digt bij het plein waar de maarschalk Ney werd doodgeschoten, bevindt zich het *Hospice des enfants trouvés*, het Parijsche vondelinghuis, een zeer ruim gebouw, dat een groot plein in zich sluit. In het midden van dit plein staat de eerezuil van den H. Vincentius de Paula, den vromen geestelijke, die niet alleen de stichter dezer inrigting, maar ook de grondlegger van andere dergelijke inrigtingen geweest is; een man, die, ook wanneer hij niet tot heilige was verklaard, zich toch onsterfelijk zou gemaakt hebben. Het eigenlijke gebouw bestaat uit twee verdiepingen en drie vleugels. Gelijkvloers, regts en links van den ingang, bevinden zich de eetzalen en de keuken, waarover eene zuster van barmhartigheid het opzigt heeft. Men kan zich niets aanlokkenders en vrolijkers voorstellen dan deze keuken, waarin het koperen gereedschap zóó helder blinkt, als ware het zoo eerst uit de fabriek gekomen. De eerte verdieping bevat de woningen der zusters, een deel van het aangestelde personeel en de zoogenaamde *crèche*; dit is de naam der groote zaal, waarin de kinderen verpleegd worden. Aan de beide kanten van deze lange zaal bevindt zich eene rij digt bij elkander geplaatste wiegen, welker aantal ongeveer honderd bedraagt. Boven de deur leest men de woorden: » Onze vaders en moeders hebben ons verlaten, maar de Heer zal medelijden met ons hebben." Men behoeft evenwel niet eerst dit opschrift te lezen, om in deze zaal door medelijden te worden bevangen. De aanblik van zoo vele kinderen, welker geboorte, in plaats van eenen vader gelukkig en eene moeder zalig te maken, veeltijds dood en vertwijfeling heeft veroorzaakt, de bloote aanblik dezer kinderen is genoegzaam om ook het hardvochtigste gemoed met weemoed te vervullen.

De *crèche* is ongemeen levendig, want men kan ligt begrijpen, dat de kleinen niet altijd en niet te gelijker tijd slapen en daarom het opzigt der minnen en verzorgsters zeer dikwijls vereischen. Hier ziet men eene groep op kleine stoelen rondom den haard zitten; daar wordt een kind schoon linnengoed aangetrokken; regts wordt een luijermand gereed gemaakt, links een nieuw aangekomen vondeling beschouwd. Doch niettegenstaande al die bedrijvigheid, trots die nimmer rustende werkzaamheid, heerscht in deze zaal de grootste rust, de bewonderenswaardigste orde; bovenal trekt echter de overal heerschende zindelijkheid de aandacht tot zich. Het linnengoed gelijkt op versch gevallen sneeuw, en de vloer is zoo schoon als ware hij eerst kort te voren gelegd. Zindelijkheid is hier des te noodzakelijker, vermits de gezondheid van zoo vele teedere schepselen daarvan afhangt; doch zij is tevens des te verdienstelijker, uit aanmerking van het groot aantal kinderen.

Op de tweede verdieping bevinden zich de zieke kinderen en alle met de verpleging der zieken in verband staande inrigtingen, en wel eene afdeeling voor inwendige ongesteldheid, eene andere voor oogziekten, en eene derde voor zulke gebreken, welke de hulp van den heelmeester vereischen. De ziekenzalen zijn steeds gevuld, want de omstandigheden, waaronder deze kinderen ter

wereld een te deze inrigting komen, veroorzaken natuurlijk velerlei ongesteldheden. Nadat zulke kinderen in jammer en gebrek het levenslicht hebben gezien, worden zij niet zelden gedurende een geheelen nacht aan de vrije lucht blootgesteld, tot dat zij toevallig het oog van een policiedienaar trekken en onder het beschermende dak van het vondelinghuis gebragt worden. In deze ziekenzalen leert men de weldadige werkzaamheid der liefdezusters bewonderen. Stil en zonder gerucht wijden zij zich dag en nacht aan hare schoone menschlievende taak, en elke seconde van haar aanzijn is er eene tot vermindering van de smarten eens natuurgenoots. De vrome moed, welke haar hart bezielt, overwint elke moeijelijkheid, elk ongeval, om den loerenden dood zijn offer te ontrukken. Wat is een held, die zijnen roem berekent naar het aantal zijner overwinningen op het slagveld, bij den heldenmoed van zulk eene vrouw, die zich aan de wereld en al hare genietingen onttrekt, om haar leven te slijten te midden van zieken en stervenden, zonder andere belooning dan de bewustheid, een schoonen pligt vervuld te hebben? Waarlijk, zulk eene weegt tegen vele mannen op, wier namen door de faam wordt uitgebazuind.

De orde der zusters van barmhartigheid is even eens gesticht door den H. Vincentius de Paula en wel tot verpleging der kleinen, welke een wispelturig lot hulpeloos de wereld inzendt. Het vondelinghuis werd in het jaar 1640 gesticht. Vincentius de Paula nam drie honderd en twaalf verlaten kinderen onder zijne bescherming en wist door zijnen invloed vele rijke vrouwen over te halen, zich het lot der arme schepselen aan te trekken. Deze inrigting neemt slechts kinderen op onder de twee jaren; is een gevonden kind ouder, dan wordt het onmiddellijk naar het weeshuis gebragt. Zoodra een jong geboren kind in het vondelinghuis wordt opgenomen, wordt het gewasschen en gewogen; weegt het minder dan zes pond, dan bestaat er weinig hoop, het in het leven te behouden. De beklagenswaardige schepseltjes zijn dikwijls zoo mager, dat hun gewigt geen zes ponden bedraagt. In het jaar 1803 hadden van 1445 vondelingen 623, dus bijna de helft, niet het genoemde gewigt. Dit klinkt wel is waar ongeloofelijk, doch men zal zich minder daarover verwonderen, wanneer men bedenkt, dat het meestal de nijpendste armoede is, welke eene moeder kan doen besluiten, om haar eigen vleesch en bloed van zich af te scheuren, en dat vele dagen van honger en ellende de geboorte des kinds zijn voorafgegaan. Vele personen, die het vondelinghuis herhaaldelijk bezochten, verklaren, dat zelfs de gezonde kinderen nimmer die frissche gelaatskleur hebben, welke men anders bij zuigelingen waarneemt; ja, onder de vele hier aanwezige kinderen ziet men er slechts weinigen glimlagchen. Eene diepe smart ligt op de gelaatstrekken der kleinen uitgedrukt; men ziet het, dat alle zorgvuldige oppassing, alle vrome opoffering de moederlijke liefde niet kan vergoeden.

In het inwendig bestuur dezer inrigting zijn sedert hare vestiging veel veranderingen gemaakt; vooral echter is men in den laatsten tijd tot vele wijzigingen, *gedwongen* geworden. Het levendige verkeer namelijk, door de spoorwegen tusschen de departementen en de hoofdstad in het leven geroepen, biedt der ongelukkigen, die haren misstap voor het oog der wereld willen verbergen, eene gemakkelijke en betrekkelijk goedkoope gelegenheid aan, om naar Parijs te vertrekken, zoodat deze stad alleen het zevende gedeelte van alle vondelingen van Frankrijk heeft te verzorgen. Om nu in deze ongelijke verhouding tegemoet te komen en groote misbruiken tegen te gaan, zonder aan de menschelijkheid te kort te doen, heeft men in de eerste plaats een strenger opzigt doen houden op de zoogenaamde lade, namelijk het op een wieg gelijkend kastje, dat zich in de muur bevindt, doch zoo, dat de eene lange zijde op straat uitkomt, de andere zich in de kamer der portierster bevindt. Zoodra nu aan de digt bij deze lade aanwezige schel getrokken wordt, draait de portierster de lade naar de straat; het kind wordt er ingelegd; de lade weder in de vroegere rigting gebragt, en zoo bevindt het kind zich in het gebouw. Nu stond deze lade vroeger, op elk uur van den dag en den nacht, dengene ten dienste, die zich in de treurige noodzakelijkheid bevond, daarvan gebruik te maken. Met een druk aan de schel was alles afgedaan. Sedert twee jaren echter is de lade gedurende den dag niet in werking; met het vallen van den avond begeeft zich een commissaris naar het gebouw en blijft daar tot middernacht, alleen met het doel om de woonplaats der moeder te ontdekken, die gedurende zijne aanwezigheid van de lade in eigen persoon, of door tusschenkomst van een derde, gebruik maakt. Van middernacht tot aan de ochtendschemering wordt de lade zonder onderzoek op verlangen in beweging gebragt. Trots al deze voorzorgen werden toch in de eerste negen maanden van het vorige jaar niet minder dan 106 kinderen in de krib nedergelegd, waaraan de duurte schuld was; want gelijk wij reeds zeiden, het is meestal slechts de nood, welke de moeder kan overhalen, om van haar kind te scheiden.

Een andere, meer doeltreffende maatregel, om de lasten, welke op de inrigting drukken, te verligten, heeft het bestuur gevonden in het verminderen van het zoogenaamde *droit de recherche*.

Vroeger moest namelijk ieder, die van het bestuur eenige nadere inlichting over een kind verlangde, dertig frs. storten. Vele ouders, die gaarne hun kind uit de inrigting namen, schrikten evenwel voor deze som terug; want niet alle stervelingen hebben over zulk een som, hoe klein zij ook zijn moge, te beschikken. Thans zijn deze kosten tot op 5 frs. teruggebragt.

Niettegenstaande deze en nog andere met den tijd in verband staande verbeteringen en veranderingen, is het gebouw toch altijd gevuld, en dit is zeer natuurlijk. Men behoeft toch in het geheel niet van de lade gebruik te maken, om een kind in het gebouw te doen opnemen. Het ongelukkige schepseltje wordt in eene doos gelegd en aan eene kerkdeur, of andere in het oog vallende plaats nedergezet, en de medelijdende vinder weet niets beters te doen, dan zich tot den policiedienaar te wenden, welke de vondeling naar het gebouw brengt. Een dergelijke vondeling heeft gewoonlijk aan den hals een papier bevestigd, waarop zijn naam en andere bijzonderheden tot zijne geboorte betrekking hebbende, vermeld staan. Plaats en dagteekening zijner opname worden alsdan in een register naauwkeurig opgeschreven en de kleeding zorgvuldig bewaard, ten einde elke terugvordering gemakkelijker en elke vergissing onmogelijk te maken.

Het lot der vondelingen, wanneer zij deze inrigting verlaten, is meestal zeer treurig, hoewel zij niet meer, als onder Lodewijk XIV, verkocht worden. Een hedendaagsche statisticus beweert, dat het lot van het grootste deel onbekend blijft. Zoodra zij hun dertiende jaar bereikt hebben, dat wil zeggen: zoodra de departementen ophouden met het betalen der kleine bijdrage voor hun onderhoud, worden zij aan zich zelven overgelaten, en daar zij in Gods wijde wereld geheel alleen en hulpeloos staan, verdwijnen zij spoorloos onder de menigte. Zeer weinig vondelingen leeren lezen en nog minder schrijven. Men wil opgemerkt hebben, dat zij, die zich op een handwerk toeleggen, den slechten weg inslaan en gevaarlijke voorwerpen worden. Met de vrouwelijke afdeeling dier ongelukkigen is het nog slimmer gesteld. De meisjes zijn namelijk veel moeijelijker onder dak te brengen dan de jongens, en zij geraken dan ook meestal op den slimsten weg. Watteville, die het naauwkeurigste onderzoek nopens de vondelinghuizen en hunne bewoners heeft ingesteld, heeft in zestig in de meest verschillende deelen van Frankrijk gelegen steden opgemerkt, dat in de aldaar aanwezige publieke huizen de vondelings-gestichten het vijfde deel der geprostitueerden leveren. Dit is een treurig, maar zeer verklaarbaar verschijnsel. De ongelukkigen, wier gansche misdaad daarin bestaat, dat zij het levenslicht aanschouwden, vinden op de geheele wereld geen hart, dat voor haar klopt, geen oog dat deelnemend het hare zoekt. Geene moeder heeft haar op de armen gewiegd, geen vader op de knieën laten dansen. Het blinde vooroordeel verspert haar elken weg. Zij staan, om zoo te zeggen, buiten de maatschappij, waaraan zij door geen band hoegenaamd zijn gebonden. De wereld heeft geene achting voor haar; daarom hebben zij ook geene achting voor de wereld.

Intusschen vindt men onder deze verlatene kinderen ook eenige, wien onverwacht een beter lot ten deel valt. De Duitsche geneesheer Otterburg verhaalt dienaangaande het volgende treffende voorval: Een rijk victualiehandelaar in de straat Montmartre had een eenig kind, een dochtertje. Het kind sterft en de ouders zijn der vertwijfeling nabij. Eenige maanden later wendt zich de ongelukkige vader tot Dr. Ottenburg, en verklaart hem, dat hij het niet langer kan uithouden. Zijne vrouw kwijnt langzaam weg, en hij gelooft, dat het eenige middel om haar op te beuren, een ander kind zoude zijn. Daarom was hij voornemens naar het vondelinggesticht te gaan en daar een kind op te zoeken, dat haar zijn afgestorven dochtertje geleek. De geroerde geneesheer versterkt den man in zijn voornemen, en de onder zijn leed gebukte vader begeeft zich naar het vondelinggesticht. Daar vindt hij werkelijk een kind, dat op zijn overleden kind sprekend gelijkt. Na alle formaliteiten en voorwaarden te hebben vervuld, neemt hij het kind, dat hartelijk blijde is, een vader gevonden te hebben, naar huis, om het ook eene moeder te geven. Het kind is thans eene schoone, bloeijende jongvrouw geworden, welke den handel harer aangenomen ouders, wier eenige erfgename zij is, drijft en in den grond verstaat.

Voor menigeen, is het vondelinggesticht in zekeren zin eene bank van leening, waarin zij de panden hunner liefde brengen, om ze bij de eerste de beste gelegenheid weder te lossen. Op zekeren dag komt bij Dr. Ottenburg een man uit zijne praktijk, een arbeidsman, met een van vreugde stralend gelaat en buitengewoon opgeschikt. Naar de reden zijner buitengewone opgeruimdheid ge-

vraagd, antwoordde de man het volgende: Vóór vijftien jaren, mijnheer, lang vóór dat mijne vrouw mij naar het altaar gevolgd was, had ik met haar eene domme streek begaan, en wij waren toen genoodzaakt, de vrucht daarvan in het vondelingshuis te doen. Dit deed ons van harte leed, maar nood breekt wetten. Wij hebben evenwel ons kind nimmer vergeten. Ik heb jaren lang gespaard, tot dat ik de som bij elkander had om mijn kind te lossen. Heden ben ik nu met mijn geld naar het vondelingshuis gegaan; ik heb mijn kind gehaald en het aan zijne moeder gebragt. Zou ik nu niet vrolijk zijn, daar wij ons kind terug hebben?

Ik moet nog een voorval mededeelen, dat voor eenige jaren heeft plaats gehad, en dat de stof tot een schoon verhaal zoude kunnen leveren.

Op zekeren dag zinkt voor het huis No. 64, in de straat Richelieu, een man bewusteloos op de straat neer. Men ijlt hem ter hulpe, en het gelukt den omringenden zeer spoedig hem weder bij te brengen. De man ziet er ellendig en vermagerd uit, en toen men hem deelnemend naar eenige bijzonderheden nopens zijn persoon vraagt, antwoordt hij met gebroken stem: „Reeds sedert drie dagen heb ik niets gegeten en mijne beenen weigeren mij hunne dienst. Ik ben een zijdewever uit Lyon. Mijne vrouw is een schandelijk wijf; zij is mij ontvlugt en heeft ons kind in het Parijsche vondelingshuis gebragt. Ik heb mijn kind lief, en kan niet zonder hetzelve leven. Zonder een stuiver in den zak, heb ik mij van Lyon naar Parijs op weg begeven, om mijn dochtertje uit het vondelingsgesticht te halen. Zoo even ben ik aangekomen, doch ik kan niet verder voort."

Nadat men den ongelukkige eenige verversschingen aangeboden en hij zijne krachten weder eenigermate hersteld had, maakte een der omstanders de aanmerking, dat hij zonder dertig francs en de noodige papieren er niet aan behoefde te denken, om zijn kind uit het gesticht terug te krijgen. De arme vader werd op het hooren dezer bedroevende tijding, bijna tot vertwijfeling gebragt. Eenige goede menschen, geroerd over den toestand van den man, wiens vaderliefde zoo schoon uitblonk, bragten weldra de noodige som bijeen. De diep geroerde man vertrekt weder naar Lijon, verschaft zich de papieren, welke zijne identiteit kunnen bevestigen, en ijlt daarop weder naar Parijs, waar hij natuurlijk niets spoedigers te doen had, dan zich naar het gesticht te begeven. Hier echter heeft hij met nieuwe moeijelijkheden te kampen. Het bestuur maakt hem namelijk daarop opmerkzaam, dat hij naauwkeurig moet opgeven, *wanneer* en onder welke omstandigheden het kind in het gesticht gebragt is. Daar hij deze vragen slechts gedeeltelijk weet te beantwoorden, barst de arme man in een hevigen tranenvloed los. Eindelijk valt het hem in, dat hij zijn kind kent, en zijn kind hem evenzeer kent, en hij bidt daarom het bestuur, dat men alle kinderen, die met het zijne van gelijken ouderdom zijn, op de plaats late komen; het zou dan spoedig blijken of zijn kind zich onder deze bevond. Aanvankelijk scheen men weinig geneigd, dit voorstel aan te nemen; doch getroffen door het ongeluk van den man, wijkt de directie eindelijk van hare strenge voorschriften af. De kinderen worden op de plaats gelaten, en alvorens nog de vader den tijd had, zijn kind te ontdekken, ijlt dit laatste, half weenend, half lagchend, en met den uitroep: „Ach mijn vader!" in zijne armen.

Burgerlijke Stand.

Van den 31n. Aug. tot den 6n. September 1855, zijn alhier ingeschreven, als overleden:

Den 30n. Heinrich Dorman, 26 jaren, jager. Den 31sten, Huibert Adriaan Meijer, 38 jaren. Idem, Ferdinand Burkhardt, 29 jaren, jager. Den 1n. Sep., Margaretha Juda, .. jaren. Den 2den, Heinrich Wilhelm Gottfried Friedrich, 30 jaren, jager. Idem, Anna Maria Bos, 44 j. Den 3den, Sander Christiaan van Meteren, 64 j. Idem, Maria Henrietta Jetta Bonnen, n. g. 67 j. Idem, Pieter van Wieningen, 18 jaren, ligtmatroos aan boord Z. M. stoomschip *Curaçao.* Den 4den, Casper Werner, 28 jaren, jager. Den 5n. Affianna Bernhardina d'Avilaar, 49 jaren. Idem, Hendrik Gerhard Buddenberg, 50 jaren. Idem, Elisabeth Helena van Groll, 11 maanden. Idem, Peter Daltu, 25 jaren, matroos aan boord van het Nd. Am. schip *California.* Idem, Jan Martinus Pauw, 60 jaren. Idem, Petronella Walschaar, 59 jaren. Den 6den, A. Brummel, 24 jaren, jager. — Idem, J. Verhoef, 34 jaren, jager. Idem, Geert te Velde W. Bul, 19 jaren, kok aan boord van het Nederl. schip *Equator*.

Producten Handel.

Bij inschrijving verkocht.

Koffij. Den 6 dezer, van plant. Halle in Saxen, 12 balen heele witte bast en 27 dito zwarte dito a 25,25 cent. en 6 balen gebroken a 19,05 cent.

Scheepvaart.

Aangekomen.

Den 5 dezer, de Nd. Am. brik *Cosmopolite*, kapt. L. V. Humphreijs, van Wilmington.

Uitgeklaard.

Den 6den, het schip *de Nijverheid*, kapt J. C. M. van Strijen, naar Glasgow, lading: 252 vaten Suiker 363.743 pond, 60 balen schoone Katoen 17,970 pond.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Aidina Anna Susanna, kapt. B. W. Schenk, adres bij H. C. Levy.

Anna Maria Henriette, kapt. A. F. Bos, adres bij Gisius & Co.

Adrianus en Willem, kapt. W. Smit, adres bij F. Emanuels.

Anna, kapt. J. Hilbrands, adres bij M. D. Huidekoper.

Susanna, kapt. Groenewoud, adres bij J. F. Fevereij.

Javaan, kapt. G. Eijlers, adres bij J. J. Leijsner.

Amicitia, kapt. Wijgers, adres bij Gisius en Co.

Voorwaarts, kapt. Kikkert, adres bij M. M. Curiel.

ADVERTENTIEN.

(12862) Van Plantaadje *Hamburg*, worden bij inschrijving, tegen *KONTANTE BETALING* te koop aangeboden:

P. m. **14 VATEN SUIKER.**

De inschrijvings-billetten zullen ten huize van den ondergeteekende aangenomen en geopend worden op Maandag den 10 dezer, des voormiddags ten 10 ure.

Het hoogste bod goedgekeurd zijnde, zal de Suiker met den eerstkomenden nieuwe maanspring aan 's Lands Waag worden afgeleverd, tegen vergoeding van *f*. 2 per vat *extra*, voor vracht.

Paramaribo, den 7 September 1855.

C. A. WOIS.

Verloren:

op den namiddag van den 5den dezer, een *gouden* **BROCHE**, waarin een Portrait.

De eerlijke vinder, of degeen, die ten aanzien van het verloren voorwerp eenige aanwijzing weet te doen, kan op eene *genereuse* belooning staat maken.— Adres ter dezer Drukkerij. (12880)

Bij Gebroeders CASTILHO

te bekomen:

Bakkeljaauw, Haring, Makreel, **SPEK** in *soorten*, heele en halve vaten *extra* en Ordinair **MESS VLEESCH**, Reuzel, **SPERMACETIE OLIE** in vaten en in pullen, Compositie en *SMEERKAARSEN*, geele en zwarte Zeep, Tabak, tobb. Zalm en dito Makreel, *s. f.* BLOM, kisten Pruimtabak, vaten Epsom Zout, *Casterolie*,

Worm-Mixture,

Amerikaansche Todo-Axen, Klokken, eene partij geassorteerde Amerikaansche *Stoelen*, Gom elastieke en andere soorten *SCHOENEN*, verscheidene soorten **VRUCHTEN** in blik, fijne *Madeira*, *Malvoisie* en *Roode* **WIJN**, Likeuren, Mosterd, Snuif, katoenen **PARAPLUIE'S**, *w. p.* en *p. p.* **PLANKEN, KOOLTEER**, etc. (12872)

De Pillen van *HOLLOWAY*,

zijn een overheerlijk geneesmiddel voor maagkwalen, gebrek aan eetlust en verval van krachten.

De echtgenoot van den heer Thomas Rausom; schoen en laarzenmaker te Plumstead, Maxeyroad No. 14, leed sedert zeven jaren aan eene maagziekte en gebrek aan eetlust en was zoo verzwakt, dat zij het bed moest houden. Zij had onderscheidene geneeskundigen geraadpleegd, maar zonder baat, en ten laatste begon men aan haar herstel te wanhopen; toen nam zij als een laatste middel de pillen van Hollowaij, en tot verbazing van alle hare kennissen, ondervond zij eene onmiddellijke verbetering van haren toestand en kort daarna was zij geheel hersteld.

Deze **PILLEN** zijn alhier verkrijgbaar gesteld, bij den Apotheker A. B. DE VRIES aan de *Zwartenhovenbrugstraat* a *f* 1 en *f* 3. (12871)

Gedrukt bij J. C. MULLER Az.